

μοισευσα εἰς τὴν Διάπλασιν πρό τιγων ἔτον), τὰ κυριώτερα ἔργα του εἶναι, καθὼς εἴπα τὰ «Πάραμύθια» του, καὶ αὐτὸς πάλιν τὰ ἔξης: Τὸ πυρεῖον, ὁ Μικρὸς καὶ ὁ μεγάλος Κλάους, Ἰστορία μιᾶς μητέρας, ὁ Σταθερὸς μοιχεύνιος στρατιώτης, τὸ «Ἄσχημο παπάκι», ἡ Σακκοράφα, Τοῦ αὐτοκράτορος τὰ νέα φορέματα, «Ολε ὁ Ματοκλειστής (ὁ Κύρος Ματοκλειστής,) τὸ «Βιβλίο τῶν εἰκόνων χωρὶς εἰκόνες» καὶ τόσα καὶ τόσα ἄλλα. — Ο «Ἀνδερεον ἥτο μία δύξα τῆς μικρᾶς Δανίας, ἡ ὁποία δὲν ἔχει δίλγας, καθὼς ὁ ἕδιος ὁ «Ἀνδερεον περιγράφει εἰς τὸ πατριωτικὸν του παραμύθι, δόκου παριστάνει τὴν Δανίαν ὡς «φωλεαν κύκνων», ποῦ πετάν ψηφλά, δηλ. ἀνθρώπων μεγάλων πευματικῶν, οἱ ὅποιοι τιμοῦν τὸ ἔθνος, εἰς τὸ ὅποιον ἀνήκουν, καὶ οἵτινες, δύναται τις νὰ εἴπῃ, ἀποτελούν τὸ πραγματικὸν μεγαλεῖον αὐτοῦ, τὸ πενυματικόν.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ
Καθηγητὴς του Πανεπιστημου.

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ ΑΙΓΑΙΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η. (Συνέχεια)

— Νοι, ἀλήθεια, ἀπήντησεν ἡ Ρόζα· ἀλλὰ σεῖς, καὶ αἱ τεσσαρες, πηγαίνετε πάντα τόσον πολὺ ἀχώριστες, ώστε δὲν χωρεῖ φυχὴ στὴ συντροφία σας. Ὑπόθεσε, Δωροθέα μου, διὰ αφίνεις αὔριο τὴν Μαριωρή γὰρ κάμη τὸν περίπατο τῆς μὲ τὴν Δωρίδα, καὶ ἔρχεσαι ἐσύ καὶ περιπατεῖς μαζὶ μας...

— Αν αὐτὸς τῆς ἀρέστη καὶ τῆς Μαριωρῆς! ἐπρόθυσεν ἡ Δωροθέα.

Η Μαριωρή τὸ παρεδέχθη, ἀν καὶ κατὰ βάθος ἐπειράγθη, ποὺ ἡ Δωροθέα ἐξεφράσε τοιαύτην ἐπίψυμιαν.

— Μά... γιατί λενε καὶ σεῖς ἔδω, ἀφοῦ δὲν σας ἀρέσει; ἡρωτησεν ἡ Ερελίνα.

— Θαρρεῖς πῶς εἶνε ἐμύκολο νὰ φύγωμε;

— Η μαμμά μας λέγει πῶς δὲν θά μας ἀφίσουν ἔδω, ἀν δὲν μας ἀρέστη, ἐμάς... εἶπεν ἡ Μαριάννα.

— Ναί, τὸ ξέρω μά, ἀμά ἀρχίστης νὰ λέσ πῶς δέν σ' ἀρέσει, οἱ γονεῖς σου πάγτα εὑρίσκουν δικαιολογίες καὶ λέγουν πῶς δέν σ' ἀρέσει, διότι δὲν ἔχεις κρίσιν, καὶ πῶς δὲν μανονισμὸς εἶνε ἀριστος καθ' δλα, καὶ τὰ λοιπά... Τὰ ξέρω δά, τὰ ἀδοκίμασα ἔγω, ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα, ἀηδιασμένη μὲ αὐτὸς τὸ θέμα τῆς ὄμιλίας.

Καὶ ὅμως ἡ ὄμιλία των εἰς τὸ ἕδιον θέμα περιεστράφη, ἔως ὅτου ἡ Ρόζα ἔξαφνα επινάχθη ἐπάνω λέγουσα διὰ κοκκουσ τὴν ἔξωθυραν νὰ κτυπᾷ, καὶ αἱ

δύο παρείσακτοι ἔτρεξαν γρήγορα-γρήγορα, σαν τρομαγμένα χηνόπουλα, εἰς τὰ δωματία των.

— Η Ρόζα εἶναι πρώτης τάξεως κορίτσι, εἶπεν ἡ Δωροθέα.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ἡ Μαριωρή. Καὶ ἥτο μεγάλη ἡ χαρά της, διότι τὸ σκότος τοῦ δωματίου δεῦ ἐπετρέψει εἰς τὴν Δωροθέαν γὰρ ιδή τα ζηλότυπα δάκρυα πού εἶχαν ἀναθῆνει τὰ μάτια της. — Τὰ γλυκά της ἥσαν πολὺ ωραῖα, εἶπεν ἡ Μαριάννα, θὰ πῶ της Αἴρης νὰ μου φέρη μερικά.

— «Οχι, Μαριάννα, δὲν πρέπει, δὲν θὰ τὸ καύμης! ἔφωναξε διαμαρτυρούμενη ἡ Δωροθέα.

— Τί θὰ πῆ δὲν πρέπει; Δὲν ἔπρεπε οὔτε νὰ τις ἀφίσης νάρθουν ἔδω καὶ νά μας κρατήσουν τόσην ωραῖαν ἔνταξην! ἀπήντησεν ἡ Δωροθέαν γάρ τοις θέσεις τὰ τέσσερα κορίτσια, πρὸς τὰ ὅποια αὐτὴ κάθες ἔβδομάδα ἔγραψε μακρά καὶ φιλόστοργα γράμματα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Η ΣΥΝΑΥΔΙΑ

— Κατί! ξέρω! κατί! ἔμαθε! εἶπεν ἡ Αδα εἰσερχομένη μίαν ἡμέραν εἰς τὴν πάνητησεν αὐλαδών της Μαριάννα. — «Αφισμένη νὰ κοιμηθῶ τώρα. Καληρύκτα!...

Τὰ κορίτσια ἔρχονται νὰ μυρίσουν τις συμμαθητρίας των, καὶ ἔνιοτε ἔπαιζαν μαζὶ των.

— Τί πρᾶγμα; τί πρᾶγμα; ἔφωναξαν αἱ συμμαθητρίαι της, καὶ ἔμαζεύθησαν γύρω της.

— Η μίς Γιούγκη θὰ δώσῃ συγαλιάν την Παρασκευὴν τὸ βράδυ!

— Ζήτω! ἀνεβόθησεν ἡ Δαΐζη. Λοιπόν, θὰ πάμε δλεῖς!

Η χαρὰ ξέωγραφήθη εἰς ὅλων τὰ πρόσωπα. Καὶ μόνον ἡ Δωροθέα εἶπε:

— 'Εγω, δὲν ἔρχομαι. Δέν μ' ἀρέσει ἡ μουσική.

— Να μὴν ἔλθης, εἶπες; Καλέ, μιὰ τέτοια εύκαιρια για νὰ ξεσκάσῃς λίγο παρουσιάζεται, καὶ την ἀφίνεις; Καὶ ἔπειτα δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ προσέχῃς στὴν πατέτη.

— Θὰ εἶνε τόσον ωραῖα κόσμος μὲ ἔμμορφα ροῦχα, καὶ δλα τὰ φῶτα ἀναμένει! εἶπε περιχαρῆς ἡ Νέλλη.

— Ω! πῶς εἶνε δυγατὸν νὰ μή σ' ἀρέστη ἡ μουσική; εἶπε καὶ ἡ Ἀλίκη. Εἴγω την ἀγαπῶ.

— Α! βέβαια! τῆς ἀρέστη τῆς Ἀλίκης, διότι την ἐμπνέει καὶ γράφει ποιηματάκια, δλο γλύκα! — εἶπεν ἡ Ρόζα, ἡ ὁποία πάντοτε εἰρωνεύετο τὴν Ἀλίκην διὰ τὴν ποιητικήν της φλέβα καὶ τὰ προϊόντα τῆς φαντασίας της ἀν καὶ ποτὲ δέν τα εἶχεν ιδῆ. — Νὰ τὸ τελευταῖο της:

«Σὰν τὴν διάργυρη φεγγάρα,
Τὸ πάνο κ' η κιθάρα
Ποίουν ἀριονικά.

Πλήκη δικούσλαλός των ἱκος
Σὰν ἀσπριομένος τοίχος;
Μου γαργαλά τ' αὐτία...»

— Ψέματα! δὲν ἔγραψα ἔγω αὐτὲς τέσ ανοστιές, ἔφωναξε καταθυμωμένη ἡ Δωροθέα. — Αλλά... γιὰ ν' ἀφίσωμεν ἡσυχη τὴν ποιητρίαν μας, εἶναιολούθησεν ἡ Ρόζα, μάθε, Δωροθέα μου, διὰ μέσα στὰ διδάκτρα περιλαμβάνεται καὶ ἡ ὅποχρέωσις διὰ τὴν μίς Μπάρκερ νά μις.

μοισευσα εἰς τὴν Διάπλασιν πρό τιγων ἔτον), τὰ κυριώτερα ἔργα του εἶναι, καθὼς εἴπα τὰ «Πάραμύθια» του, καὶ αὐτὸς πάλιν τὰ ἔξης: Τὸ πυρεῖον, ὁ Μικρὸς καὶ ὁ μεγάλος Κλάους, Ἰστορία μιᾶς μητέρας, ὁ Σταθερὸς μοιχεύνιος στρατιώτης, τὸ «Άσχημο παπάκι», ἡ Σακκοράφα, Τοῦ αὐτοκράτορος τὰ νέα φορέματα, «Ολε ὁ Ματοκλειστής (ὁ Κύρος Ματοκλειστής,) τὸ «Βιβλίο τῶν εἰκόνων χωρὶς εἰκόνες» καὶ τόσα καὶ τόσα ἄλλα. — Ο «Ἀνδερεον ἥτο μία δύξα τῆς μικρᾶς Δανίας, ἡ ὁποία δὲν ἔχει δίλγας, καθὼς ὁ ἕδιος ὁ «Ἀνδερεον περιγράφει εἰς τὸ πατριωτικὸν του παραμύθι, δόκου παριστάνει τὴν Δανίαν ὡς «φωλεαν κύκνων», ποτὲ πετάν ψηφλά, δηλ. ἀνθρώπων μεγάλων πευματικῶν, οἱ ὅποιοι τιμοῦν τὸ ἔθνος, εἰς τὸ ὅποιον ἀνήκουν, καὶ οἵτινες, δύναται τις νὰ εἴπῃ, ἀποτελούν τὸ πραγματικὸν μεγαλεῖον αὐτοῦ, τὸ πενυματικόν.

παίρην εἰσιτήρια μίαν φορὰν τὸν μῆνα διὰ τὰ συναυλίας...

— Ω! καὶ ἡ Εβδομάδα θὰ κάρη πολλὴν ἐγγύωριζαν διότι ἡ διευθύντρια θά το δικαίωμα νὰ μη μελετήσουν τὸ βράδυ καὶ γὰρ ύπαρχουν εἰς τὴν συναυλίαν διάθετα στὴν πλάτη της! — εἶπεν ἡ Λούση.

— Η Δωροθέα συνωφρώθη.

— Γιατί της λέσ τέσσα πράγματα; ήρωτησε. Δὲν είναι καυμάτια ἀνάγκη να πάρῃ διὸ νοῦς της ἀέρα!

— Εἶμαι μεταξὺ φθορᾶς καὶ ἀφθαρσίας, εἶπεν ἀνακούεινας τὸ πόστον της θέσεις των. «Ἄντα τὰ ὄπιστρα μαλλιά, Δόλλη! ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα πρὸς τὰ υπόκοριστικά τῶν ὄνομάτων, καὶ εὐρισκε πάντοτε ἀφορμὴν νά την χάσω.

— Καὶ παρέσυρεν ἀπὸ ἐκεῖ τὴν Εβδομάδαν, κάρη καὶ σύνταξαν τὰ ωραῖα μαλλιά, Δόλλη! ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα πρὸς τὰ υπόκοριστρα των συνέβαιναν συχνότερα, καὶ εὐρισκαν πάντοτε ἀφορμὴν νά την χάσω.

— Ολα! εἶδαν καὶ τὸ πόστον σπανίως ἔχομεν τέτοιαν ἀπόλλαγμα. Διότι τὸ πόστον σπανίως συνέβαινεν τὸν θυμόνγρον της, διὰ τὸν λόγον διότι ἔπνεεν ἀνατολικὸς ἀνέμος—ἔλεγαν τὰ κορίτσια, — καὶ, δούκις εἶχε τὰ νεῦρά της, ἀντὶ τοῦ θυμού της, καὶ τὸν πολλακές της πολλακές της.

— Βέρεις κατί τί; εἶπεν ἡ Αδα στὴν Μαριάνναν. Νὰ βάλωμε ρεφερε καὶ γ' ἀγοράσωμε γλυκιάσματα, να τα φάμε, αὐτὰ γυρίσωμε ἔδω· ἀπὸ τὴν συναυλίαν, διότι τὸ πόστον παρασκευάστηκε τοῦ θυμού της.

— Ολα! εἶδαν καὶ τὸ πόστον σπανίως την θυμού της διαρκεύειν τὸν θυμόνα της.

— Ναί, καὶ ἔγω θήλεα νὰ κοιμάμουν με την θυμού της διαρκεύειν τὸν θυμόνα της.

— Μετεμονάζει, κονθερσασιόν.

— «Ω! δυστυχία μου, πάσι ἡ συναυλία! ἀνεστέναξεν ἡ Ρόζα. Εχάθηκα τὸ πόστον της.

— Μετεμονάζει, κονθερσασιόν.

— Οι διάστημα! πάσι την θυμού της.

— Τούτο διάστημα! πάσι την θυμού της.

— Οι διά

Μάλιστας—ή Ἐλίς τοῦ Μέλλοντος μὲ τὴν Φλογερὸν Ἀκτίνα τοῦ Σούλιου, Μελαγχολίην· Ἐφημίην, Μυροβόλον Χαραγήν καὶ Φίλημα τοῦ Κύματος—ή Παιδικὴ Χαρὰ μὲ τὸν Ἀγρεῖον τῆς Ἐλίδος, Ὁχοὸν Ἀμάραντον, Ἀσμα τοῦ Οφέων, Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς καὶ Ὑπέο Πατρίδος—ή Χαρὰ τῶν Γορέων μὲ τὸν Γόρδον, Ὑπέο Πατρίδος, Ἐσυνθρόνον Πρόσωπον, Μαρίαν Ἀντονανέτταν, Αἴσαν τῆς Ἀνοίξεως καὶ Ρομανίκην Ἀκτήν—ή Δούξ τῆς Καρδιάν μὲ τὴν Κυματίζουσαν Θάλασσαν, Ἰππότην τοῦ Βυζαντίου, Ἀσμα τοῦ Οφέων, Ἀνθόδοντα Νεότην καὶ Ἀγελοτῆς Ἐλευθερίας καὶ Εὐαρδον· Ἡπείρο—ή Αἴσα τῆς Ἀνοίξεως μὲ τὸν Ναβαρχὸν Κατσούραν, Ναβαρχὸν Τόργον καὶ Ἀεροναυτοπούλαν—ή Διοιτοπάρτης τοῦ Πνεύματος μὲ τὸν Λικηγόρον τῆς Νεολαίας, Τοσλὴν Ψυχὴν, Κολυμβήσιαν τοῦ Μέξ, Ἀνθόδον Νεότην καὶ Ὁχοὸν Ἀμίσαντον—ή Νηστής τοῦ Πνεύματος μὲ τὴν Νηστήδα τῶν Αγοράν, Ἀσμα Νηστήδος, Αἴσα τῆς Ραγωνῆς, Ἀστὸν τῆς Ερήμουν καὶ Διακριθέσιαν Ἀρσαγείάδα—ή Νεφελώδης Ψυχὴ μὲ τὸ Φίλημα Στιάς, Κίτρινη Μάσαν, Εύμολιπάδα, Ροδότην καὶ Ἡρώδα τοῦ Λεβαδίν—ή Ζηχαρίας Καβδούλην· τὸ "Επίμηρ Ποντί" Ηρωῶν· Αρκάδη, Νοσταρόδονταν Λεοβίταν, Μελαγχολίην· Ἐφημίτην καὶ Νυκτοῦ θάλα—ή Σανθή Φοίβη μὲ τὸ "Ἐρημο Ποντί", Διακριθέσιαν Ἀρσαγείάδα καὶ Ἀνδρὸς τῆς Ἐλίδος—ή Σθυγλαδίας μὲ τὴν Κίτρινην Μάσαν, Μέγαν Κανονανγόν, Φρούριον, Κύμα τῆς Μεσογείου καὶ Λαλαγίαν, διακριθέσιας "Ηλιος μὲ τὸ Κόκκινον Κίτρον, Κύμα τῆς Μεσογείου, Ἀνθόδον Νεότην καὶ Ἐποιήην Επεργαν—τὸ Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς μὲ τὸν Πιθηκάνθρωπον, Βασιλέα τῶν Ρόδων, Γλωσσοκόπαραν, Ἀσκοτον τοῦ Βορρᾶ καὶ Μή με Λημώνει·—ή Ίδιος Λακτινός μὲ τὸν Αττικόν Ἡλιον, Κερκοπαν Κορασίδα καὶ Τούρον—ή Λευκὴ Νόξ μὲ τὴν Σιέτηλην Νόκταν, Χλόρη Αἴρων τῆς Νύκτος—ή Δοράς μὲ τὸν Νεαρόν· Ἀλεκτρολόγον καὶ Χαριτωμένον Ἀγρεῖον—τὸ Νητεύθες μὲ τὴν Αἴρων τοῦ Πνεύματος, Ζαπτίδη, Ονειρού Θερινῆς Νυκτίδης, Λουλούδη τῆς Καρδιᾶς καὶ Νανοκάν.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια Μίκρων Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, έσαν δὲν ἀνταποδώσουν πρώτα διὰ τοῦ Γραφείουν μας τὰ δρειλήμενα.

Τετράδια μὴ περιέχοντα τὸ κανονισμένον δεκάδεπτον γραμματόσημον, δὲν διαβιβάζονται. Ἐπίσης δὲν διαβιβάζονται καὶ τὰ περιέχοντα διλγάθτερον τοῦ δεκατέπτου. Οἱ ἐν τῷ Ἐπωτερίῳ, δοσὶ δὲν ἔχουν προμηθευθῆνται δεκάδεπτα γραμματόσημα, πρέπει νὰ ἐσωκείσουν γραμματόσημον τῆς χώρας των ἴσοδυναμῶν πρὸς 10 ἑκατοστά τοῦ φράγκου, —δχι διλγάθτερον.

"Η Διεπλασίας ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Μαρίαν Ἀντονανέτταν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ Εεσπάθωμα· σήμερον ἐκτίνων φευδώνυμον διὰ τὴν νέαν μας φίλην) Βογκάμενον Λέσσον (φευδώνυμον διὰ τὸν ἀσέλφον σου ἐνεκρίθη) Κυρλαΐαν Τρίγην-Τράγην (εἰδὲς διὰ τὴν Κυριακὴν ἐπομάζεται· ὥστε ἐντὸς διλγάθης τὰ μάθης τὴν τύχην τῆς ἀπαντήσεως σου) Ἀσπρον Αργελῆν (βεβαίως αὐτὴν ἡ ἄμιλλα τῶν Σχολείων εἶναι πολὺ σύγενης) Κεντοτ. Α. Γ. (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ σας καλέ γράφεις) Θυρωδὸν τοῦ Παραδείσου ([ΕΕ] ἡ περὶ ἡς ἐρωτάς δὲν εἶναι συνδρομήτρια καὶ· κάρις την!!) Μαρούσιαν ([Ε] λοιπὸν καλήν ἐπιτυχίαν, αὐτὴν!!) Ι. Κ. Γ. (ἔχει καλῶς) Ιεράκα τοῦ Πόντου ([Ε] τώρα ζηγές καϊδές; ποὺ εὑρίσκεται αὐτὸς ἡ παλαιός μου φίλος καὶ

εἰς τὶ καταγίνεται; ἢν τὸν βλέπης, εἰπὲ τῷ νὰ μας δεῖξῃ διὰ δὲν μ' ἐλησμόνης;) Σθενελαΐδαν, Ἐλληρόπαια (τὰ ποιητακάνια μοῦ πρέσαν πολὺ) Ἐλπίδα τοῦ Μέλλοντος (ἐλαβακ' εὐχαριστῶς τετράδια ἔστειλα) Χαρδί τῶν Γονέων ([ΕΕ] δ. κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ιδιαίτερως) Ἐρυθρὸν Νίκην ([Ε], ἔχεις ἀπόμην καρόν νὰ ἐνεργήσῃς, καὶ ἐπίλεω ὅτι κάτι θὰ κατορθώσῃς) Βασίλειον Α. (ἔστειλα, εὐχαριστῶ) Χαρούμενηρ Καρδούλαν (δχι ἀκόμη) Α. Ε. Ψύρων ([ΕΕ] διὰ τὴν ὥραταν ἐπιστολὴν ἀλλὰ ποιημάτα συνδρομητῶν μου κατ' ἀργὸν δὲν δημοσιεύω· τὸ λέγει καὶ δὲ οὐδηγός) Ὑψηλάντηρ (τώρα ἀδημοιεύθησαν πολέν, δὲν γίνεται) Πέρυγον τοῦ Ἀγγέλου, Αἴρων τῆς Ἀνοίξεως (πολὺ περιέργα μοῦ φίνονται τοῖς γράφεις περὶ τοῦ Ταχυδρομείου) ἐν τούτοις μέχρι σήμερον δὲν ξελαβά τίποτε;) Ἀριστοκράτηρ τοῦ Πνεύματος, Νηστίδα τοῦ Πνεύμονος (εὐχαριστῶ πολὺ δὲν δοσί γράφεις) Νεφελώδη Ψυχὴν (δχι· ὁ Σολομὼς εἶνε δὲ πεπτός, δημεγάλτερος ἀπὸ δλούς) Δοῦκα τοῦ Πνεύμονος (οἱ Ὄλυμπιακοι ἀγῶνες θὰ γίνουν τὸ Πάσχα τοῦ 1906) Ζαχαρίαν Καβδούλην. Θερινὸν Οὐρανὸν (εὐχαριστῶ δερμῶς) Ἐριφύλην Ζ. (εἰς τὸ Κάλερν εἶπες; δχι, δὲν εἶναι) Ἐσφινόν, Ἐσφινόν [Ε] σ' εὐχαριστῶ πολὺ δὲν δοσί γράφεις καὶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα;) Ναυσικάν (ἔδωσα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα τὴν ἐπιστολὴν σου, δὲν ποσοῦς εὐχαριστήθη πολὺ) Χρυσούν Λίδνα (ποὺ τὸ σπάθι του δεν στέκεται στιγμή!!) Προμηθέα Λευκώτηρ, κτλ., κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 13 Μαΐου. Οὐχιρτὴν τὸν ίστον, ἐπὶ τὸν δικούν δέν νὰ γεμάσει τὰς λύσεις των οι δεάπωτους, ποιεῖται ἐν τῷ Ιουνίῳ μας εἰς φακέλλους, διὰ τηνας περιγραφή 20 φύλλων καὶ τημάτων φ. 1.

Νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων.

[Κατὰ τάντωτέρω προτηρυχθέντα, ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φύλλουν ἀρχίζει ὁ νέος 9ος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων.]

207. Λεξιγρέφος.

Ἐπίθετον μάποστροφον. Καὶ γένους θηλυκοῦ, Μὲ πόλιν Παλαιστίνειον Ἐνύσται, — καὶ ίδου Μὶδη Μούση φανερόνται Γυωστὴ σας πρὸ πολλοῦ.

* Κατάλη ἐπὶ τῆς λύσης τοῦ Κάμπου.

208. Συλλαβήδιγριφός.

"Αγγλος πολιτικὸς τὸ πρώτων μου, Αδρόν οὐδέτερον τὸ δεύτερων μου,

Νήσος εἰς τὸ Αίγανον τὸ τρίτον μου,

Κ' ἐκ τῶν ἀρχαίων σοφῶν τὸ σύνολον μου.

* Κατάλη ἐπὶ τῆς Ναυσικάς.

Χωρὶς πέτρες, τοῦθιλα, λάσπη, "Εν σπίτι θὰ σου κτίσω,

"Αν τὰ γράμματα Τίτανος

Μοναχὸς μετακινήσω.

* Κατάλη ἐπὶ τοῦ Ελλήνος Αθλητοῦ

210. Ημαροειδές.

+ Οι σταυροὶ απὸ αστικῶν Κράτος

★ + ★ = Ἐπίθετον.

★ + ★ = Πρόθεσις.

★ ★ + ★ ★ = Δημητριακόν.

★ ★ + ★ ★ = Νήσος τοῦ Δίγαστου.

★ ★ + ★ ★ = Βιβλίον.

★ ★ + ★ ★ = Πτηνόν.

* Κατάλη ἐπὶ τοῦ Θετταλούμηντος.

211-213. Κεκυρμένα καὶ ἀντεστραμμένα δύναμις τῶν ζώων.

1. — "Ο" Οβου καὶ ἡ Ἀμαλία ησαν οἱ πρῶτοι Βασιλεῖς τῆς Ἐλλάδος.

2. — Πατέρες, θνονα γλυκὺ καὶ προσφιλές.

3. — Διατί ἄργες; ἀνύπομον, ἐλέν.

* Κατάλη ἐπὶ τοῦ Ταπεινοῦ Πασσερί.

46. ΙΚΤΙΝΟΣ 47. Φάσις-σύν= φα+
ΚΑΜΗΝΟΣ (Σδῶν-Δών)= σί+
ΙΣΗΑΝΙΑ (ζήθος-θώς)= ἄρ+
ΑΙΣΩΠΟΣ (Οσσα-σσα)= θ=
ΠΗΝΕΙΟΣ ΦΑΣΙΑΝΟΣ. 48-5.
ΣΙΚΕΔΙΑ Διὰ τοῦ Α: Ἄδαμ,
ΑΙΝΕΙΑΣ ἄμαξα, θάλασσα, Ἀ-
ινάτα, ἄγαλμα. — 53. ΑΡΜΕΝΙΑ - ΚΑΣΣΙΟ-
ΠΗ (ΑΡ-ΚΑΣ, ΜΕ-ΣΙΤης, NI-O-η, Α-ΙΠ-
λιώτης.) — 54. Τοῖς φρονίμοις δόλγα. — 55. Οι γη-
ροί εἰσιν ασπήσεις (ύγρη) οὐδὲν εἰς ήν-ἀσπ' εἰς ζέ.

56. Διένυσος (δύν, νήσος). — 57. Μισισπῆς (μῆ, σῖ, σῖ, πῆ.). — 58. Γάνος-γάμος.
59. Α. 60. Μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακά-
ριζε. — 61. ΕΓΚΕ-
ΡΑ Ν ΔΔΟΣ (Γάλλος,
Α Μ Α Η ιλάδος, δάς, δάς,
Α σ ο ν Ε δάς, δάλις, στίλας.)
Δ α ο ο Ο — 62. Αγάπα την
ΩΚΕΑΝΟΣ ἀλήθειαν (ἡ ἀν-
γνωτική την γραμμῆς, μαγανδροειδας.) — 63.
209. Ανάγραμματισμός
Χωρὶς πέτρες, τοῦθιλα, λάσπη, "Εν σπίτι θὰ σου κτίσω,
"Αν τὰ γράμματα Τίτανος
Μοναχὸς μετακινήσω.
* Κατάλη ἐπὶ τῆς Ναυσικάς.

209. Ανάγραμματισμός
Χωρὶς πέτρες, τοῦθιλα, λάσπη, "Εν σπίτι θὰ σου κτίσω,
"Αν τὰ γράμματα Τίτανος
Μοναχὸς μετακινήσω.
* Κατάλη ἐπὶ τοῦ Ελλήνος Αθλητοῦ

210. Ημαροειδές.

+ Οι σταυροὶ απὸ αστικῶν Κράτος

★ + ★ = Ἐπίθετον.

★ + ★ = Πρόθεσις.

★ ★ + ★ ★ = Δημητριακόν.

★ ★ + ★ ★ = Νήσος τοῦ Δίγαστου.